

ÎMBRĂȚIȘAREA CRUCII

† *Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci*

Cu ce cuvinte se pot descrie emoțiile pe care le trăiește o mamă când își strânge la piept copilul? Sau momentul atât de firesc, dar plin de tandrețe, când un mire își îmbrățișează mireasa? Gesturile lor sunt atât de naturale și pline de iubire, atât de des întâlnite, însă de fiecare dată inima noastră se înduioșează văzându-le, simțind dragostea ce există între persoanele care se iubesc. Chipul lor exprimă toată iubirea pe care ai sădit-o în inimile noastre, Creatorul nostru și izvorul iubirii. Așa a fost atunci când Te-ai dus spre cruce: ca un Mire spre mireasa Sa, ca o mamă spre copilul ei. *Scumpul meu Mântuitor Te-am văzut mergând spre Cruce așa cum noi alergăm să-l îmbrățișăm pe cel pe care-l așteptăm cu dor de mult timp!* Sentimentele care se zbat în inima mea meditând acest duios și dureros moment dau glas certitudinii că nimeni, niciodată, nu va avea o iubirea mai mare față de noi. Tu, Domnul meu, nu ai îmbrățișat un lemn, un instrument de tortură, un semn al rușinii, ci voința Tatălui prin care au fost ispășite păcatele noastre. Tu, în această clipă, mă înveți cum să-mi port crucea obligațiilor mele zilnice astfel încât să împlinesc și eu voia Tatălui și să beneficiaz de toate roadele suferințelor Tale! Când meditez această taină a îmbrățișării crucii, când mă uit la întâlnirea dintre Tine și lemnul sfânt pe care au fost ispășite păcatele mele, îmi dau seama cât de important este să știi cum să apuci crucea, cum să o prinzi cu putere și cum să o porți. Este trist să vezi că oamenii nu-și poartă crucea, ci o târăsc, o trag agale după ei. Aceasta nu înseamnă purtarea crucii. Îmi dau seama că de fiecare dată când am făcut așa nu m-am regăsit printre cei care au răspuns la chemarea Ta: *„Cine vrea să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze!”*. Și mai este un gând Domnul meu și Dumnezeu meu care acum se strecoară spre inima mea și îmi trezește remușcări pentru clipele când am fugit de propria cruce. Acum înțeleg că nu este nimeni altcineva care să poată purta crucea în locul meu. Acum văd că în purtarea crucii putem primi sprijin, dar nu putem folosi alți cărauși, înlocuitori. Nu putem fugi de cruce fără ca să fim zdrobiți de ea. Acum văd și că nu trebuie nici măcar să încercăm să luăm noi crucea altora. Da!, trebuie să-i sprijinim, dar nu să le luăm crucea. Trebuie să-i învățăm să o poarte singuri, ca să le fie bine în zilele când nu vom mai fi lângă ei. Învață-ne, Doamne, să nu mai fugim de cruce. Învață-ne să nu râvnim după crucea aparent mai ușoară a celorlalți. Învață-ne să nu fim o cruce pentru cei din jurul nostru. Dar mai presus de toate, învață-ne să prețuim, să cinstim și să ne însemnăm cu Sfânta Ta Cruce. Să ne însușim convingerea Sfântului apostol Pavel: *„Căci cuvântul Crucii ... pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu”* (1 Corinteni 1, 18). Prin purtarea Sfintei Crucii Tale, Doamne lisuse Hristoase, dă-ne forța de a păși mereu pe urmele Tale! *Slavă Sfintei Cruci!*

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

Sărbătorim pe Maica Domnului astăzi ca și în alte zile de praznic. Începutul anului bisericesc este patronat de praznicul Nașterii Maicii Domnului, iar sfârșitul anului bisericesc, de celălalt praznic mare, Adormirea Maicii Domnului. De fapt, o sărbătorim în fiecare zi prin rugăciunile ce i le adresăm. Nici o ființă cerească sau pământească nu s-a învrednicit de atâta cinste! *Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai mărita, fără de asemănare decât Serafimii.* Să ne amintim încă o dată toată slujirea Maicii Domnului în planul mântuirii. Ea a fost chemată să dea trup de om lui Dumnezeu și, născându-L, Ea L-a introdus pe Dumnezeu în familia oamenilor. Ea L-a ajutat pe Dumnezeu să Se facă om și să poată muri și învia din marea Lui dragoste pentru ispășirea și transformarea noastră și a întregii lumi. Slujirea și darul acesta n-au fost uitate de Mântuitorul Hristos. Îndumnezeirea omului este marea binefacere pe care, prin Iisus Hristos, omenirea o datorează Maicii Domnului. De toate acestea ne aducem aminte cu deosebire azi, la Nașterea Ei, și o cinstim după cuviință. Și cum să nu o cinstim pe cea prin care ne vine mântuirea? Pe cea care este rodul rugăciunilor sfinților ei părinți, Ioachim și Ana, prin lucrarea Domnului Însuși, după cuvântul inspirat, *„Înțelepciunea Și-a zidit sieși casă”*. Ce fapte minunate poate rugăciunea! Cum atrage ea lucrarea lui Dumnezeu! Cum să n-o cinstim pe Cea pe Care în primul rând Domnul a cinstit-o, prin salutul și glasul Arhanghelului, prin al Elisabetei și, mai apoi, prin izbucnirea femeii din popor care avea să spună Mântuitorului: *„Ferice de pântecele care te-a purtat!”* (Luca 11, 27)? Cum pot unii dintre creștini să fie atât de mărginiți sau de rea credință încât să nu o cinstească? Să nu plecăm urechile la îndemnul lor! Să rămânem în biserică strămoșească, să aflăm mântuire. *„Cine vine la Biserică ta și nu ia degrabă mântuire sufletului și trupului, Prea Curată?”* – spune o cântare din slujba Aghiazmei mici. Poporul nostru are cinstește cu multă evlavie pe Maica Domnului. Slavă Domnului că avem o astfel de mijlocitoare către El! Atât de caldă și de apropiată! Căci trebuie să observăm că, dacă pe Domnul îl iubim, ne și temem de El, căci va fi Judecătorul nostru drept, pe Maica Domnului doar o iubim. De Ea nu ne temem, căci la Judecată o vom avea apărătoare. De aceea cântăm adesea *„Apărătoare Doamnă”*... O ferim și o cinstim, dar să nu uităm cuvântul Domnului spus când femeia din popor a fericit-o pe Maica Sa: *„Fericiti sunt si cei ce asculta cuvântul lui Dumnezeu si-l păzesc!”* (Luca 11, 28). Îl spune și Maica Domnului, ca singurul cuvânt de îndrumare ieșit din gura Ei: *„Să faceți tot ce vă va spune El!”* (Ioan 2, 5). Adică ce ne-a învățat El să facem: să iubim, să iertăm, să fim milostivi. Să nu uităm, cu fiecare mână de ajutor pe care ne-o întinde, Maica Domnului ne repetă neîncetat nemuritoarea ei chemare: *„Oameni buni, faceți tot ce v-a zis El să faceți!”*. Este ca și cum ar zice: fiți aproape de Dumnezeu, fiți aproape unii de alții!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce învață Biserica și ce spune Sfânta Scriptură despre Sfânta Cruce?

Răspuns: Nimeni nu-și imaginează ortodoxia fără Sfânta Cruce a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ba mai mult ca atât, creștinismul nu s-ar putea identifica pe sine însuși, fără Crucea pe care a pățimit Domnul nostru. Însăși Sfânta Scriptură, prin apostolul Pavel spune: Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 18). Dintre cei care au urât Crucea, cât și pe Cel răstignit pe ea, de-a lungul istoriei au fost, sunt și vor fi. Pentru noi, ortodocșii, semnul Sfintei Cruci este Semnul Fiului Omului, despre care ne vorbește cartea Apocalipsei.

Întrebare: Când ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Orice rugăciune, orice lucru, orice mișcare din viața noastră trebuie să se înceapă cu Sfânta Cruce:

- Ne trezim dimineața și dorim să începem sfânta rugăciune;
- Înainte și după masă;
- Înainte de a ieși din casă;
- La începerea și la sfârșirea oricărui lucru;
- Când trecem pe lângă o troiță sau pe lângă o biserică;
- Când ne simțim rău și invocăm ajutorul lui Dumnezeu;
- Când mărturisim, înaintea lui Dumnezeu și a sectanților;
- Când intrăm în biserică și când ieșim, în timpul serviciului divin din biserică;
- Seara înainte și după rugăciunile de seară.

Întrebare: Ce însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Este foarte bine și frumos când creștinii, din dragoste față de Dumnezeu, nu din fanatism înseamnă cu semnul Sfintei Cruci:

- Bucatele care urmează să le mănânce;
- Drumul, înainte de plecare;
- Perna și pereții casei înainte de culcare și desigur pe sine însuși și pe copiii săi;

Întrebare: Ce cuvinte rostim când ne însemnăm cu Sfânta Cruce a Domnului?

Răspuns: Rugăciunea pe care poate să o rostească atunci când însemnează ceva cu semnul Sfintei Cruci este: Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește Doamne cu puterea Cinstitei și de Viață dătătoarei Crucii Tale, depărtând de la mine tot răul. Amin. Sau pur și simplu: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Poate să se întâmple ca cineva în jurul vostru să vă întrebe, nu care cumva te temi de vrăji? Să nu vă fie rușine. Explicați-le că atunci când cineva dă ceva de pomană, iar cel ce primește săvârșește semnul Sfintei Cruci o face nu pentru că se teme de vrăji, ci pentru ca lucrul dat, să fie primit: În numele Domnului, dar totodată și pentru a-l curăța de toată întinăciunea.

† Crucea este făcută din slăbiciunile și înfrângerile noastre, însă chemarea este clară: Să ne iubim crucea! Poate că acesta să fie actul cel mai dificil, să te accepți așa cum ești.

† Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-Mi urmeze Mie.

† Creștinii sunt chemați să creadă în nebunia crucii.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 11 septembrie	17:30	Cerc misionar la Biserica „Sf. Apostoli” II, ANL Cișmea
Vineri 13 septembrie	18:00	Vecernie la Biserica Ziua Crucii
Sâmbătă 14 septembrie	06:30 - 10:30	Utrenia cu scoaterea Sf. Cruci Sfânta Liturghie
	18:00	Acatist, rugăciuni de mulțumire la Monumentul Sfintei Cruci, Bazar
Duminică 15 septembrie	06:30 - 10:30	Utrenia Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă

ÎNȚELEPCIUNEA TAINICĂ A SFINTEI CRUCI

Viața creștină nu este o promenadă odihnitoare pe cărările plăcute ale sentimentalismului și lipsei de griji, nici o continuă relaxare în fotoliile adânci ale nepăsării și placidității. Nu este vorba de o viață lipsită de responsabilitate, ușoară, tihnită, fără silință și fără efort. Viața în Hristos înseamnă luptă, nevoiță cu mărime de suflet și neliniște în sensul cel bun. Viața adevăratului creștin este fericită, pașnică și binecuvântată. Dar pentru a ajunge la fericirea evanghelică, la bucuria reală și la adevărata pace, se cere un efort răbdător, asiduu și sârguincios, străin de orice ușurătate și grabă. Calea lui Hristos este strâmtă șiuitoare, dar sfârșește în largime și odihnă. Călătoria aceasta are neapărată trebuință de luarea Crucii. Creștinul devine purtător al Crucii din ceasul Botezului său. Este chemat să ia Crucea lui Hristos fără frică, fără rușine, curajos, bărbătește, răbdător. Crucea lui Hristos este sfântă, cinstită și tare. Este puterea omului credincios și armă asupra diavolului. Toți sfinții Bisericii au îmbrățișat Crucea de timpuriu, au luat-o cu bucurie, n-au părăsit-o niciodată. Crucea ocupă un loc central în viața credincioșilor creștini. Este simbolul Bisericii. Avem un Dumnezeu Răstignit. Faptul acesta are un sens deosebit de adânc. Este învățătură, pedagogie, înțelepciune, izvor al însuflării, al cultivării, al instruirii, al maturizării și sfințirii. Crucea este pentru necredincioși nebunie, cu totul neînțeleasă, este provocare și frică. De aceea o iau în batjocură, o hulesc, o tăgăduiesc și o leapădă. Sunt vrednici de plâns toți acești oameni, răstigniți pe crucea propriilor patimi, care îl răstignesc din nou pe Cel fără păcat, Care S-a răstignit pentru toți păcătoșii. Se socotesc liberi, doar fiindcă sunt conduși de bunul plac și de bravadă. Crucea încinge cu putere și tărie și întrarmază nebiruit. Îi binecuvântează pe toți cei ce cred în ea și i se închină. Îi umple de Har și le însuflă nădejde. Creștinii purtători ai Crucii nu sunt oameni desăvârșiți, nepătimiși și grozavi. Sunt simpli, măsurati, smeriți, ucenici ai Celui Răstignit, care la umbra Crucii își recunosc greșelile lor fără îndreptări și pretexte, își mărturisesc neajunsurile și se pocăiesc. Se sârguiesc să se răstignească împreună cu Hristos, ca să și învieze împreună cu El. Biserica Ortodoxă nu se oprește pe culmea înfricoșată a Golgotei, ci își continuă calea până la mormântul gol și în foișorul Cincizecimii. Dar trece neapărat prin Golgota, deoarece nu este Înviere fără Cruce. Crucea lui Hristos învață, luminează, călăuzește. Crucea învață răbdarea, nemânia, iertarea, lupta necontenită și dragostea de nevoiță. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

